

Aquest viatge de la Llúcia fins a Astúries és físic, però sobretot interior.

Sempre que viatjo sola hi ha un moment que el món exterior el deixo de veure per entrar més en la introspecció i m'agradava que ella ho experimentés. Perquè quan arriba a casa dels seus pares després de rebre la notícia, encara està en xoc. Té imatges inicials de la relació de sa mare, però els *flashback* comencen al moment en què puja al cotxe. Primer la bombardegen amb la seva relació amb el Liam i a mesura que s'acosta a Astúries a visitar l'amiga de la seva mare, s'arriba a qüestionar aquesta relació, a tenir més records, a ser més intens aquest viatge emocional.

Hi ha un moment que la seva amiga Anne li diu que mai no arribem a conèixer la persona que tenim al costat. Pensa que mai no ens coneix ningú?

Sí. Crec que només hi ha coses que es poden explicar de tu o que tu pots entendre dels altres quan ja no hi som, aquelles coses més internes que tots guardem, aquelles coses que fem quan estem en moments completament aïllats. Ningú té la capacitat de saber què pensem, què sentim. Podem dir el que volem que se sàpiga, però ningú té la certesa del que hi ha dins de la persona que té al costat.

A 'Geosmina' els silencis feixen tant o més que les paraules. Li agrada el silenci?

M'agrada. Jo soc molt de silenci i també m'agrada que a la novel·la el silenci és un punt d'unió entre mare i filla durant una època. Durant la infància, la protagonista comparteix amb la seva mare els silencis. I amb el silenci també és una manera de comunicar-se, només estant allà, amb la presència i el silenci. Per tant, no és sempre alguna cosa negativa ni que amagui grans mentides, sinó que també poden ser espais de complicitat.

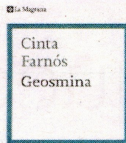
Malgrat que no vol ser com la seva mare, la Llúcia s'adona que no ho pot evitar.

Perquè al final venim d'on venim i tenim els motlles que tenim. Som molt conscients i fem totes les coses possibles, i més durant l'adolescència, quan intentes fugir el màxim de la imatge de la mare que tu tens. Encara que després t'hi reconcilies i la Llúcia en aquest cas es reconcilia quan la mare ja no hi és. Però sempre tenim oportunitats per a aquest procés de reconciliació amb la mare.

Això fa que li quedi recança, culpa per sempre més.

No es queda per sempre més. Al final la Llúcia fa el procés de treure'ls. Potser la recança no del tot, però sí que es perdona una mica, sobretot per la distància que ella

La fitxa

'Geosmina'

Autora: Cinta Farnós
Editorial: Penguin Random House. La Magrana
Gènere: Narrativa

«És probable que a la novel·la hi hagi les meves grans pors. La por de no arribar a conèixer la gent que m'importa o de la pèrdua dels pares»

«Amb el silenci també és una manera de comunicar-se. No és sempre alguna cosa negativa ni que amagui grans mentides»

«Ningú té la capacitat de saber què pensem, què sentim. Ningú té la certesa del que hi ha dins de la persona que té al costat»

agafa o almenys pot entendre la distància de la seva mare i això ja no li genera tanta culpa.

Què és més difícil o més fàcil, marxar o quedar-se?

Que marxis d'un lloc no vol dir que no t'hi quedis per sempre enclavat allà, que és una de les coses que passa en la novel·la. I que et quedis en un lloc no vol dir que no hakis fugit, que no estiguis anada completament. La Coya, l'amiga de la Blanca, diu que s'ha de ser molt valenta per ser tan covarda. Tant fugir com quedar-se implica molta valentia, encara que allò que implica especialment és l'acceptació de la decisió, que és una cosa que si no fem ens deixa en una terra de ningú, d'estar sempre anhelant aquella altra opció que no vam triar i que no ens permet viure la vida que tenim. I aquest espai és el que m'interessava explorar.

Perquè la Llúcia fugi, però en realitat fugi d'ella mateixa.

Sí, es porta a ella mateixa a tot arreu, fins que no ho afronta. Pots marxar on vulguis, però t'has d'afrontar a tu mateixa i si no ho fas, continuaràs fugint per més lluny que hi vagis. De qui fuges, que ets de tu mateixa, sempre vindrà amb tu. No podràs canviar-ho.

Geosmina significa aroma de la terra. Vostè la sent?

La noto sempre i en algun moment, em va passar físicament. Estava caminant fent una ruta i vaig sentir una olor que em va connectar amb records de quan era nena. Aleshores, vaig tenir la idea d'utilitzar aquests elements més transversals que tothom reconeix, que totes hem notat alguna vegada i que han existit al llarg dels segles, com a punt de nexa entre els personatges. Que la protagonista pugui notar-la, girar la imatge i que a l'altra banda hi hagi una persona, em fascinava, perquè són coses que compartim tots.

Recentment, va piular que havia tornat a Irlanda. Va anar a recuperar un altre cop la ciutat de la Llúcia?

No. Jo soc de tenir els meus llocs. Una de les coses que m'ha deixat la pandèmia és que no tinc la gran ànsia de descobrir llocs nous, sinó que tinc ganes de tornar-hi allà on he sigut molt feliç. I llavors, això em passa amb Santiago de Compostel·la, Roma o Irlanda. I aquest és el primer viatge que vaig fer després de dos anys i mig, des de l'última vegada que vaig viatjar a l'estranger. Havia de ser Irlanda, on vaig tenir la primera idea de la novel·la i volia tornar en un moment tan important just abans de la publicació.

Té alguna cosa en comú amb la protagonista?

És probable que a la novel·la hi hagi les meves grans pors. La por al fet que res et travessi, a no saber amollar les decisions que no he pres o que he pres de forma no del tot conscient, la por a la pèrdua dels pares, a no arribar a conèixer la gent que m'importa, la por a no saber vincular-me. Jo volia escriure sobre la incapacitat d'estimar o la incapacitat de vincular-te i això ho volia portar al desarrelament geogràfic, a l'emocional, a tota mena de desarrelaments possibles. Però la trama és completament fictícia, no hi ha res d'autobiogràfic.

Què ha significat que el seu debut literari coincideixi amb la represa de la col·lecció de La Magrana?

Per mi és un plaer. La Magrana era una editorial que jo seguia i que havia llegit molt. Em sento molt afortunada i també amb molt de respecte.